

A l'ast - (Guanyador 2014)

A casa ens agrada menjar —som de vida, com se sol dir— i els diumenges tornem de missa afamats: el sermó sempre ens obre la gana. Pit o cuixa, demana la mare amb el trinxant a la mà. Com que no hi ha prou pits i cuixes per a tots —som cinc germans—, ens barallem i el pare ha de posar pau amb quatre crits i alguna plantofada.

—*Casumdena!* —crida. Sempre diu *casumdena* quan s'empipa.

Per sort, les dentadures dels avis ja no els permeten rosegar segons quines parts: a l'avi li reservem els menuts, ell és feliç amb un fetge i un parell de ronyons, més feliç que un gínjol, com se sol dir; l'àvia s'entusiasma amb el cervell, l'assaboreix a petits bocins i ens assegura que és una exquisidesa digna d'una rajà, com se sol dir. Quin fàstic, pensem nosaltres: no suportem l'agror del fetge ni la textura tova del cervell, com de cotó fluix. Quan la mare ha acabat de servir a tothom, li passa la carcanada al pare: li agrada molt escurar, al pare. Entre nosaltres l'anomenem el «carronyaire»: és un apassionat dels ossos i sap extreure restes de carn d'on mai no diríeu que n'hi ha. La part preferida de la mare són les galtes, que de tan meloses es desfan a la boca. Llàstima que avui alguna cosa no ha anat bé i les recobreix una pel·lícula platejada, un moc llefiscós. El pare ho examina amb mirada experta.

—*Casumdena!* —brama—. No li has tret les ulleres al rostir-lo!

Tots riem, riem a cor que vols, com se sol dir. Abans de començar, beneïm la taula i donem gràcies pels aliments.